

Juha Askola

**PETER HELM 2:
KAHDEN
TULEN VÄLISSÄ**

Juha Askola

PETER HELM 2: KAHDEN TULEN
VÄLISSÄ

© 2023 Juha Askola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-31-8920-1

Juha Askola

PETER HELM 2: KAHDEN TULEN
VÄLISSÄ

PROLOGI

Suuri, ruskea torakka kipittää aistit valppaina pitkin pimeän tilan kosteaa, tahmeaa lattiaa pysähtyen välillä pyörittämään tuntosarviaan joka suuntaan, tarkkaillen ympäristöään. Jatkaa taas matkaansa, pysähtyy, jatkaa taas.

Torakka seisahtuu hetkeksi uudestaan avoimelle paikalle keskellä lattiaa. Haistelee, tunnustelee maan tasaista värinää allaan etsien ruokaa, koko ajan valmiina pakenemaan pienimmästäkin vaaran merkistä. Pienessä mielessään se kuvittelee olevansa turvassa pimeydessä. Se näyttää miettivän seuraavaa siirtoaan mutta eihän se mitään mieti. Se on torakka.

Kaikesta tarkkaavaisuudestaan huolimatta se havaitsee ihmiskäden yläpuolellaan hetken verran liian myöhään. Valtavan käden sormet nappaavat sen musertavan tiukkaan otteeseen. Torakka tuntee kuorensa halkeavan armottoman kouran puristuksessa. Käsi heilahtaa ylös ja heittää ötökän suureen märkään kitaan. Torakka räpiköi hetken pakokauhuissaan yrittäen ryömiä märkää kieltä

pitkin takaisin ulos, kunnes terävät, valkoiset hampaat pureutuvat siihen ja murskaavat lopullisesti sen kitiinisen kuoren. Torakan pieni maailma pimenee lopullisesti.

*

*

*

Pimeä koppi. Ahdasta. Pelottavaa. Meitä on monta -minulla ei ole aavistustakaan, kuinka monta- vankina samassa sellissä, joka haisee vahvasti ulosteelta ja virtsalta. Haju salpaa hengitykseni. Ihmiset ovat laskeneet alleen, kun muuta mahdollisuutta ei ole. Pistävän löyhkän alla on vahvana myös pelon haju, jota on vaikea havaita mutta jonka tunnistaa, kun sen huomaa. Kaikki täällä pelkäävät ja jokainen meistä haisee pelolta. Huone keinuu hiljalleen ja sen peltiset seinät resonoivat laivan moottorin ääntä mutta olemme jo aikaa tottuneet siihen, ja hädin tuskin huomaamme näitä taustailmiöitä enää. Istumme pimeässä ajattelematta mitään ja pelkäämme.

Jo päiväkausia olemme lojuneet tässä pilkkopimeässä vankilassa. Päivät voisivat yhtä hyvin olla viikkoja tai vaikka vuosia. Mahdoton sanoa. Meillä ei ole keinoa seurata ajan kulua. Koko aikana emme ole saaneet ruokaa. Vettä on tuotu likaisessa ämpärissä, josta olemme kilvan

yrittäneet juoda. Sitä ei ole riittänyt kaikille. Heikot jäävät kerta toisensa jälkeen ilman, minä mukaan lukien. Muutaman kerran olen saanut hieman juodakseni Isän, ainoan turvani, kämmenistä.

Tänään on erilainen päivä kuin edelliset. Vankilan seiniä täristäneet moottorit ovat pysähtyneet ja heilunta on muuttunut vaimeammaksi, heikommaksi.

Metallinen ovi kolahtaa korvia huumaa-vasti auetessaan. Kirkas auringonvalo tulvii sisään ja häikäisee meidät kaikki. Ulkoa puhaltava ilma on merellisen raikasta, kun tuuli pyöräyttää tunkkaisen ilman ulos vankilas-tamme.

Valtavan kokoinen tumma mies astuu oviaukosta sisään ja pysähtyy katsomaan pitkin lattiaa viruvia likaisia ihmisiä. Hiljaisuus. Täydellinen hiljaisuus.

*Älä huomaa minua. Älä huomaa minua.
Jumala, älä anna hänen katsoa minuun päin!*

Mies on käynyt jo monta kertaa tänään ja joka kerta hän on vienyt yhden meistä mennessään. Kukaan ei ole palannut.

Mustan varjon pää kääntyy minua kohti. Kuulen hänen hengityksensä tänne asti, lattian

rajaan, kun hänen nenänsä tuhisee vinkuen hiljaa sierainten laajetessa hengenvetojen tahdissa. Pelottaa. Tarraan vieressä istuvaa Isää kädestä ja puristan lujaa. Hän puristaa takaisin. Isän lämmin käsi tuntuu turvalliselta ja voimakkaalta. Melkein uskon, että hän voisi suojella minua.

Melkein.

Pelottava jättiläinen kumartuu minua kohti ja tarttuu suurella kädellään rajusti hiuksiini. Päänahkaa raastaa ja hiuksia irtoaa mutta en uskalla huutaa. Puren hampaitani yhteen enkä itke ääneen. Haistan hänestä uhkuvan hien, joka ei aivan peity partaveden voimakkaan hajun alle. Yritän pitää Isän kädestä kiinni mutta vieras mies on vahvempi. Otteeni irtoaa ja Isä voihkaisee sydäntä särkevästi. Kompuroin perässä ja itken hiljaa, kun suuri mies raahaa minut hiuksista vetäen pois, pois ulkoilmaan ja sokaisevan kirkkaaseen valoon. Oven sulkeutuessa takanani kuulen Isän ulvovan itkun.

1

Lämmin alkuiltä hämärtyi hiljalleen Istanbulin kaduilla. Oli marraskuun alku, kun nuori nainen istuutui pienen katukahvilan pöytään. Hän sipaisi vaaleita, lyhyeksi leikattuja etuhiuksiaan pois otsaltaan, antoi välinpitämättömän näköisen katseensa kiertää muut asiakkaat ja oikaisi sinisestä jakkutakistaan kuvitteellisen rypyn.

Takki, johon nainen oli pukeutunut, oli konservatiivisen siisti, ei kalleimmasta päästä eikä merkkituote, mutta istui hyvin hänen päällään. Kasvoilla oli hyvin kevyt, hillitty, lähes huomaamaton meikki. Jalassaan hänellä oli tummat suorat housut, naisellisen tiukat

mutta ei liian paljastavat, sekä lievänä tyylivirheenä mukavat mustat kävelykengät, joissa ei ollut korkoja. Kunnianhimoisen nuoren journalistin vaatetus.

Nainen veti syvään henkeä ja hymyili. Istanbul oli aivan ihana. Heti saavuttuaan ja astuttuaan ulos lentokentältä tuoneesta metrojunasta Istanbulin keskustaan hän oli rakastunut ensisilmäyksellä modernin länsimaalaisuuden ja mystisen itämaisuuden sekoitukseen, joka oli kaikkialla täällä niin ilmeistä.

Hän ei kerta kaikkiaan voinut saada kyllikseen sirojen, korkeiden minareettien ympäröimistä moskeijoista, joita oli kuin ripoteltuna siellä täällä pitkin kaupunkia, ja muutenkin Istanbulin vanhat rakennukset olivat rustiikkisen kauniita. Hieman ränsistyneitä, mutta hyvällä tavalla.

Siinä istuessaan neiti leikitteli ajatuksella, että arkkitehtuurissa oli vielä nykypäivänäkin nähtävissä vanhan ottomaanien ajan kulttuurinen rikkaus. Istanbulin vanhan kaupungin tyyli oli edelleen kuin suoraan romanttisesta kirjallisuudesta. Tämä yli kaksituhattaviisisataa vuotta vanha kaupunki todellakin oli yhä

edelleen tarujen Konstantinopoli, jossa tuhannen ja yhden yön tarinat olivat joskus olleet tosia. Uusi ja vanha eli täällä kaikkialla yhtä aikaa, päällekkäin, sisäkkäin, toisiinsa kietoutuneena ja toisiinsa sulautuneina. Näitä hän ajatteli siinä istuessaan ja hymyili itsekseen.

Samalla Istanbul oli kuitenkin elävä, nykyaikainen kaupunki lasiseinäisine tornitaloineen ja korkeine toimistorakennuksineen. Se sykki kansainvälisyyttä ja nuorekasta elinvoimaa. Tuntui siltä, että Istanbul oli kaupunki, jossa saattoi kohdata mitä vain ja jossa mikään ei tuntunut olevan mahdotonta. Eksoottinen ja jännittävä mutta samalla turvallisen tuntuinen yksin matkustavalle naiselle.

Istanbul oli väestöltään Turkin suurin kaupunki ja sen huomasi. Kiireisen suurkaupungin tunnelma sekoittui jännittävällä tavalla menneen ajan charmiin. Mystisen itämaisyyden maustamat menneisyyden kaiut sekoitettuna sykkivään, hektiseen nykyaikaisuuteen loivat tunnelman, jonka kaltaiseen nainen ei ollut muissa suurkaupungeissa törmännyt.

Istanbul, kaupunki kahdella mantereella,

sijaitsi Bosporinsalmen molemmilla rannoilla, puoliksi Euroopan ja puoliksi Aasian puolella. Kaupunki oli aina ollut silta idän ja lännen välillä, yhtä aikaa eurooppalainen ja aasialainen.

Strateginen sijainti ikiaikaisten kauppareittien solmukohdassa oli aikanaan taannut kaupungin vaurastumisen. Istanbul olikin kautta aikojen ollut rikas kaupunki. Tonneittain silkkiä, eksoottisia mausteita, hajusteita ja sokeria, teetä oli vuosisatojen varrella kulkenut Silkkitietä pitkin kameleiden selässä tuhansien kilometrien päästä Kaukoidästä kohti Euroopan markkinoita Istanbulin kautta. Lisäksi karavaanit olivat kuljettaneet tonneittain kultaa, hopeaa ja jalokiviä, jopa eläviä eksoottisia eläimiä ja lintuja. Enemmän rikkauksia, kuin voi kuvitellakaan.

Eva Tynkkynen oli lähetetty Istanbuliin kirjoittamaan juttua Turkin tämänhetkisestä räjähdysherkästä poliittisesta tilanteesta ja sen aiheuttamista levottomuuksista ja mielenosoituksista, joita oli viime aikoina esiintynyt varsin tiheään tahtiin.

Istanbul oli viime aikoina saanut kokea

useita terrori-iskuja. Pommeja oli räjähdellyt kaduilla, jalkapallostadioneilla, puistoissa ja julkisissa rakennuksissa. Jopa enemmän kuin muissa Euroopan suurkaupungeissa. Yksinäinen ammuskelija oli tappanut kymmeniä yökerhossa. Autopommeja oli räjähdellyt siellä täällä. Poliisien ympäri kaupunkia tekemissä ratsioissa oli pidätetty kymmeniä mahdollisia kurdiseparatisteja epäiltyinä iskuista. Kauniina, rauhallisena iltapäivänä viehättävän, pienen katukahvilan terassilla oli vaikea uskoa, että sellaista tapahtui täällä. Pahan maailman tapahtumat tuntuivat jotenkin kaukaisilta.

Evan oli onnistunut saada määräaikainen äitiysvapaan sijaisuus suurehkossa, valtakunnallisessa sanomalehdessä, mikä olikin parempi työpaikka kuin mitä hän oli uskaltanut edes toivoa. Hänen oli onnistunut napata työpaikka lähes heti valmistumisensa jälkeen, viime keväänä.

Tämä oli hänen ensimmäinen komennuksensa ulkomaille. Vasta valmistunut journalisti tarvitsi kuumeisesti hyvän skuupin, tilaisuuden näyttää kyntensä. Eva oli kuvitellut, että komennus Istanbuliin olisi ollut varma tapa löytää joku merkittävä tarina. Mutta ei. Hän oli

ollut täällä jo viikon eikä ollut löytänyt yhtään kunnollista jutun aihetta. Tilanne oli rauhallinen kuin Puolangan maalaismarkkinoilla.

Kahvila, jossa Tynkkysen Eva istui, oli pienen sivukujan suulla lähellä Üsküdarin lauttasatamaa Aasian puolella. Kahvila oli sen verran sivussa, että se jäi helposti huomaamatta suoraan leveältä rantakadulta, jota suurin osa turisteista kulki. Terassin yllä oli vienossa välimerellisessä tuulessa pullisteleva, muovinen katos, jonka Coca Colaa mainostaviin seiniin oli teipattu tarjolla olevia ruokannoksia esittäviä julisteita. Ilta oli hiljainen ja suurin osa kahvilan pöydistä seisojia tyhjinä.

Aikansa kuluksi Eva antoi katseensa kiertää tutkien ympäristöään. Hän katseli vaivihkaa toisia asiakkaita ja tutki ravintolan seiniä. Kadun puoleisessa pöydässä istuskeli kansainvälinen joukkio nuoria opiskelijoita älypuhelimet käsissään puhuen kovalla äänellä englantia toisilleen. Vähän väliä koko joukko purskahti äänekkääseen nauruun. Pöydällä ryhmän keskellä lojui kaksi puoliksi syötyä annosta kalaa ja ranskalaisia, sekä useampi pullo Cocista.

Toisella puolella kaksi vanhaa turkkilais-
sta miestä pelasi backgammonia poltellen
samalla pistävän hajuista tupakkaa ketjuna.
Toinen äijistä oli pukeutunut erittäin
kuluneeseen, pölyn harmaannuttamaan van-
haan pikkutakkiin, joka oli joskus vuosikym-
meniä sitten kenties ollut musta sekä löysiin
harmaisiin villakankaasta valmistettuihin
housuihin. Päässään hänellä oli musta lakki.
Vastapäisellä miehellä oli yllään vaaleanruskea
ruudullinen takki, vaalea kauluspaita ja päässä
pieni musta pipo. Kummankin kasvoja koristi
runsas harmaanvalkoinen parta ja muhkeat
mursunviikset. Molempien edessä höyrysi
pieni lasi punaista teetä.

Evan selän takana, nurkkapöydässä, istui
kumarassa yksinäinen mies omiin ajatuksiinsa
uppoutuneena. Eva ei ollut kiinnittänyt häneen
juurikaan huomiota tullessaan kahvilaan.
Pöydällä miehen edessä oli tyhjä tulppaanin
muotoinen teelasi ja paperipussiin huonosti
piilotettu viinapullo. Mies vaikutti paikalliselta
laitapuolen kulkijalta, joita löytyy juuri
tällaisista kuppiloista missä päin maailma
tahansa, ja Evaa hieman pelotti humalaiset.
Ehkä siksi hän halusi olla huomioimatta miestä.

Peter Helm on palannut.
Kreetan hurjista tapahtumista on kulunut yli vuosi
ja Peter Helm viettää hiljaiseloa Istanbulissa.
Silmän räpäyksessä Peter Helm joutuu koko
maailmaa ravistelevan pakolaiskriisin ytimeen ja
päätyy vauhdikkaaseen seikkailuun, joka on
kaksi kertaa vaarallisempi kuin mikään, mitä hän
on ennen joutunut kohtaamaan. Tahtomattaan
Helm joutuu taistelemaan häikäilemättömiä
ihmiskauppiaita vastaan, eikä asiaa helpota
lainkaan vanha vihollinen, joka jäljittää Helmiä
kosto mielessään.

Dramaattiset tapahtumat sijoittuvat Välimeren
ympäristöön. Saamme seurata tapahtumia yhtä
aikaa niin Pohjois-Afrikassa kuin Istanbulissa ja
Syyriassakin.

Kahden mantereen välissä, kahden vihollisen
välissä, ennen kuin kaikki on ohi Helm huomaa
olevansa
kahden tulen välissä.

BoD

9 789523 189201